

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

LUT GALBEN LA AMURGUL ZEILOR

Gruia COJOCARU¹

Dobândind dimensiuni impresionante, popoarele cu vocație expansionistă au clamat prin liderii lor – cu emfaza crescută din tăria oțelului – că sunt stăpânii Lumii. De fapt, în ciuda vastității atinse, dominația a înghițit doar un fragment din lumea cunoscută sau, cel mai adesea, o fărâcă din viața Pământului. De pildă, înaintea celui de-Al Doilea Război Mondial, Imperiul Britanic – ajuns la maxima expansiune, controla ceva mai puțin de un sfert din suprafața Pământului, în vreme ce Imperiul Mongol – cel mai întins imperiu terestru – reușise să subjuge în secolul al XIII-lea abia 16% din Terra, iar Imperiul Rus – înainte de gafa vânzării teritoriului Alaska americanilor – păstora 15% din teritoriul planetei, având o populație de mai puțin de 10% din totalul trăitorilor din a doua jumătate a secolului XIX. Cât despre Imperiul Roman, ei bine, după cucerirea Daciei, ajuns la plenitudine, n-avea nici măcar 5% din spațiul planetar.

Am făcut apel la statistici cu caracter istoric pentru a revela un amănunt care ne privește direct, pe noi, pasagerii de azi ai planetei: nimeni, în nicio etapă istorică nu a dominat omenirea precum au făcut-o americanii de mai bine de un secol! De la Primul Război Mondial – unde contribuția SUA a fost decisivă în victoria Antantei – și mai ales după anul 1945, tot ce s-a împlinit în geopolitica lumii a purtat amprenta americană. Însăși Războiul Rece, controlat și tranșat în favoarea Occidentului, a fost expresia supremației democrației de peste Ocean.

În dinamica sa inexorabilă, Istoria ne-a adus astăzi în pragul altor realități. SUA rămâne în plan simbolic masculul alfa, însă leul pare ramolit, cu reacții tardive, nesigure. Trăiește încă din gloria de odinioară, iar „răgetele” au efect major doar pentru aliați, care caută cu disperare să-l motiveze și să-i cosmetizeze vulnerabilitățile. Au nevoie de protecție, dar leul pare atins de o mușcătură perfidă și-i devorat din interior. Inamicii simt că-i pe cale să ajungă pradă, așa că stau impasibili, precum așteaptă varanul de Komodo să cadă bivoul ciupit de gleznă...

Oare-așa o fi? Să vedem! Axa Beijing – Moscova – Teheran a început să funcționeze (și) militar, în exerciții comune. Pe ea se pot altoi prosper sateliții fideli ai Moscovei din Organizația Tratatului de Securitate Colectivă, în frunte cu Belarus și Kazahstan, dar și aliați de conjunctură, de tipul Ungariei, care au posibilitatea de a încurca logistic derularea acțiunilor Uniunii Europene și NATO împotriva actanților din noul bloc de putere.

Februarie 2022 respiră în logica Jocurilor Olimpice de la Beijing. Xi Jinping, imperial, nu admite să-i fure cineva din grandoarea evenimentului. Prietenul său, Țarul Putin, e prea diplomat pentru a-l irita inutil pe Dragon. Timpul e încă de partea sa. Presiunea de la granița ucraineană a îngrozit nu doar autoritățile de la Kiev, ci și pe cele occidentale. La limita de est a NATO, americanii se văd încolțiți, impotenți, ridicoli. Statele europene occidentale vor să joace un rol, însă se străduiesc steril să intre în

¹ Gruia COJOCARU, Lișna, Botoșani, 8 februarie 2022

ecuație. E amuzant, de pildă, să-l privești pe președintele francez Emmanuel Macron trudind să prindă un colț de masă la Moscova – mă rog, specialitate franțuzească testată cu succes la sfârșitul celei mai mari conflagrații din istorie. Mai reținut, cancelarul Olaf Scholz pare și el depășit de povara istoriei – aici nu-i poezia administrativă de la primăria orașului Hamburg, nici contemplarea relațiilor culturale franco-germane, pe care le-a înnobilit în calitate de plenipotențiar...

„Zarurile se pare că au fost aruncate, iar SUA au ratat o șansă istorică – pacea reală cu Federația Rusă! Împingerea Alianței Nord-Atlantice sub botul Ursului a trezit jivina din hibernarea de după prăbușirea Imperiului Roșu. Degeaba-i spui că, de exemplu, scutul de la Deveselu nu are legătură cu Rusia, ce rus interesat de pulsul vremurilor te-ar credea?! Dar pentru cine l-ai construit, pentru Siria, pentru Irak, pentru Iran?! Ce treabă au ei cu românii?! E limpede că e o mișcare simbolică – în plan militar n-are relevanță –, care-i avertizează pe ruși că România, ca parte a NATO, este sub o protecție de fier. Pentru noi, românii este un fapt pozitiv, însă pentru ruși e agasant!

Totuși, tăvălugul chinez curge implacabil, iar Statele Unite au un singur aliat de calibru – Regatul Unit. Restul e încropeală de conjunctură, energică la mize ușoare, din zona periferică a Orientului Mijlociu, nu într-o competiție a durilor, unde „artificii” ca cele lansate de Nicolas Sarkozy în Libia vin în contradicție cu interesele economice, care prevalează în fața pericolului asiatic...

N-aș paria nici pe prietenia dintre Vladimir Putin și Xi Jinping. Țarul este împins în brațele Dragonului de către americani, așa cum Belarus s-a transformat din anul 2020 într-o adevărată gubernie rusească, în urma sancțiunilor Occidentului de după contestarea alegerilor prezidențiale din Rutenia Albă. Firește că Federația Rusă nu va fi vasalul nimănui – nu în era Putin! – însă răsuflarea galbenă poate deveni în următoarele decenii sufocantă și pentru ruși. Cu un Occident agresiv, care nu poate accepta că Rusia este un partener egal, diplomația rusă, a cărei eficiență nu poate fi contestată, nu are altă soluție decât alianța cu gigantul Asiei de Est.

Înțeleg că alegerile prezidențiale și parlamentare din țările democratice aduc în traista aparatului de stat tot felul de afini, fripturiști, amante – o garnizoană întregă de lichele, unite duios în borcanul cu miere –, însă, dacă ai o brumă de instinct de conservare pentru nația ta, nu poți lăsa pe mâna unor lachei coordonatele vitale de politică externă. Slăbiciunea Occidentului e, mai ales acum, una reală: SUA respiră bătrânicos printr-un președinte numai bun de hârjoneala cu nepoții, Franța, prin Macron, vrea un exercițiu de imagine, care să-i impresioneze pe urmașii galilor în perspectiva prezidențialelor, fără nicio legătură cu vreo soluție rezonabilă la criza de la frontiera ruso-ucraineană, Anglia și-a găsit în Boris Johnson un clovn care-l eclipsează în stupizenii pe Tony Blair, iar Germania – guvernată straniu de social-democrați, verzi și liber-democrați – n-are coerența așteptată.

Întrebarea capitală – sunt atât de mărginiți occidentalii încât nu văd că, fără alianța cu Rusia, Dragonul chinez va domina Lumea?!... La o populație de mai bine de patru ori mai mare decât a SUA, într-un teritoriu similar, cu o disciplină a muncii care urcă până la crimă, China, cel mai mare importator și exportator al planetei, mai are nevoie de un pas pentru controlul planetar – dotarea militară plasată în puncte strategice pe glob. Sprijinul Rusiei e crucial, dar poate Unchiul Sam se trezește din amnezie. Ar fi timpul! Cu yankeii – chiar dacă știm că o șăpcuță newyorkeză și niște avioane deturnate din drumul spre cimitir ne-au ars buzunarele! – tot mai poți supraviețui. Au în ei ceva din spiritul liber, boem, aplecat ca pe la noi spre chefuri pantagruelice după o muncă istovitoare, nu te încorsetează până la sufocare. Dar legiunile de furnici chineze sunt, din punctul meu de vedere, înspăimântătoare. Cu ele în rol de dirijor, respirația planetei e în pericol mortal. Asta nu înseamnă c-ar trebui să le refuzăm colaborarea în zona economică, dimpotrivă!

În geopolitica momentului, în egală măsură, Ucraina este tranzacționată cinic de către Occident – interesat de resursele naturale ale spațiului slav, nu de siguranța și prosperitatea zonei! –, dar și de Moscova, avidă de revanșă, după dezastrul din final de mileniu. Teama Vestului e că pot rata controlul unei piețe consistente, precum cea ucraineană, și că Rusia va dirija lanțul economic al resurselor ca pe o armă geostrategică. Totuși, normalizarea relațiilor cu Federația Rusă, printr-un parteneriat care să excludă componenta amenințărilor de natură economică, poate să juguleze accesul Dragonului asiatic la resursele naturale din orizontul slavon. Este cheia menținerii Occidentului, alături de Rusia, în primul planul macrosocial global! (S-ar putea să fie deja tardiv.)

145 ani de la proclamarea
Independenței României

În construcția viitorului, vitală este și menținerea Indiei printre aliații SUA. E un jucător care progresează precum Făt-Frumos și va trece puțină vreme până la momentul în care vocea sa va căpăta greutate în arena lumii. E un avantaj pentru SUA că federația indiană se află în divergență cu vecinul dominant din nord, dar, dincolo de animozitățile indo-chineze, poate fi îngrijorător faptul că Rusia lui Putin are relații excelente cu țara indușilor, Țarul putând intermedia dialogul constructiv dintre țările cu populația cea mai numeroasă de pe glob.

Da, scrutând frontierele ruso-ucrainene, Occidentul își joacă, poate, ultima carte. Dacă o gestionează vanitos, „amurgul zeilor” va lăsa lut galben să înflorească în leșul lui Odin!

(va urma)